

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΞ ΕΣΠΕΡΙΑΣ.

ἡ εἰρηνικαὶ τῶν αὐτοκρατόρων συνεντεύξεις καὶ ἡ τοῦ Ζουλιάρ ἀπὸ ἐδαφικῶν ἀνωμαλιῶν ἰσοπέδωσις, τὰ δύο ταῦτα πλούσια εἰς δημοσιονομικὴν πολυλογίαν γεγονότα, παρέχουσιν μοι ἐλευθερίαν εἰς παντοίαν ἄλλην κατὰ τὰς ἀρχὰς ταύτας τοῦ θέρους ἀργολογίαν, ἣν πάλιν μόνον αἱ συρρικνῶν ὁρέξεις Σου συντομεύουσι διὰ τῆς παραθέσεως τῶν οἰκείων εἰκόνων.

Πρὶν ἢ εἰπω ὀλίγα τινὰ περὶ αὐτῶν κατωτέρω ἐφιστῶ τὴν προσοχὴν Σου εἰς μίαν τῶν εὐγενεστέρων μορφῶν ἐκ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς συγχρόνου ἐν Γερμανίᾳ ἐπιστήμης καὶ κοινωνικῆς ἀρετῆς. Ὁ Γεώργιος Κοφφίος, τοῦ ὁποῦ

τὸ ὄνομα εἶνε συνδεδεμένον μετὰ τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων, ὡς πᾶσα τοῦ ἀνδρὸς ἡ δόξα ἀπορρέει ἐκ τῆς ἰσοβίου αὐτῶν μελέτης, ἀνεπαύθη ἀπὸ γονίμου ἐργασίας οὐχὶ λίαν προβεβηκώς τὴν ἡλικίαν. Ἐπὶ τῇ σεβαστῇ αὐτοῦ μνήμῃ οἱ νέοι Ἕλληνες εὐχονται καὶ μεταξὺ αὐτῶν ν' ἀναδειχθῇ ποτὲ τοιοῦτος ἔσχατος τῆς προγονικῆς μαθήσεως ἱεροφάντης.

Τῆς ἄλλης εἰδωλικῆς σκηνῆς, τῶν ἡσυχίων, ὁ τρυφερός Συγγραφεὺς Δωδὲ, διακρίνεται ἐν τῇ συγχρόνῳ γαλλικῇ φιλολογίᾳ διὰ τῆς περιπαθείας τοῦ ἔφους καὶ ὅλως λυρικῆς — ὑποκειμενικῆς κατὰ τὸν συρρικνῶν ὁρισμὸν — ἐκφράσεως, ἥτις χαρακτηρίζει τὴν νέαν γαλλικὴν διηγηματογραφίαν. Τὸ ὑπόδειγμα τοῦτο δημῶδους ἐξελληνισμοῦ συνιστᾶται πρὸς τοὺς ἡμετέρους γλωσσικαυαριστάς, λυπουμένους βέβαια διότι δὲν θέλουν νὰ γράφωσι γλῶσσαν τὴν ὁποίαν εὐτυχῶς ὁμιλοῦσι.

Ἐνθυμίσαι τὸν θόρυβον, ὅστις προῆλθεν ἐσχότως ἐκ τῆς καινοφανοῦς ἐν Ἀμερικῇ ἀπαιτήσεως τῶν δημοφύλων μας, διεκδικουσῶν δικαιώματα ψηφοφόρων καὶ συνεπῶς βουλευφόρων. Τὸ ζήτημα διαιωνίσθη καὶ διὰ λαμπροῦ ὁμονύμου ἔργου τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ, υἱοῦ, κολακεύσαντος μὲν μέχρι τινὸς τὴν γυναικίαν φιλοτιμίαν, ἐνθυμίσαντος ὅμως καὶ τὰς ἀπαισίας καὶ ἀληθῶς ἀνάνδρους ἐκείνας σκηνὰς τῆς γαλλικῆς ἐπαναστάσεως. Φωτογραφικὸν ἀποτύπωμα τῶν γελοίων ἐκείνων ἀσχημῶν διασώζει ἡ ἡμετέρα εἰκὼν.

Τότε οὐδεμίαν πλέον εἶχε σημασίαν ἡ λατινικὴ παροιμία: „mulier taceat in ecclesia“, ἥτοι ἡ γυνὴ πρέπει νὰ σιωπᾷ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. Τῇ 5. Ὀκτωβρίου 1789 λόχος γυναικῶν ἐκ τῶν κατωτάτων τάξεων τοῦ παρισιανοῦ ὄχλου ᾔλθεν εἰς Βερσαλλίας καὶ διὰ τῆς βίας ἔλαβε μέρος εἰς τὰς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ συνελεύσεις συζητήσεως. Καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς ἐξηναγιάσθη νὰ διαπραγματευθῇ πρὸς τὰς γυναῖκας καὶ νὰ τὶς διαβεβαιώσῃ, ὅτι θὰ ἱκανοποιηθῶσι πᾶσαι αἱ ἀπαιτήσεις των. Ἐν ᾧ δὲ ὁ ἀτυχὴς Λουδοβίκος ἔπεσχετο τοῦτο, τὰ ἐξηναγισμένα ἐκείνα γύναια ἐξήτουν καὶ τὴν κεφαλὴν τῆς βασιλείας. Μετὰ πολλὰς τέλους προσπάθειάς ἡσυχάσαν καὶ ἀπῆλθον ἐκείθεν τὰ ἀποθηριωθέντα ἐκείνα ὄντα, περὶ ὧν ὁ Σίλλερ λέγει, ὅτι „δὲν διέφερον ὑαίνων“. Ὅστις ὅπως οὖν παρηκολούθησεν ὅλας τὰς γαλλικὰς ἐπαναστάσεις, θὰ παρετήρησεν, ὅτι αἱ ἐκ τοῦ ὄχλου γαλλίδες ἔδειξαν πάντοτε θηριώδη καὶ αἰμοχαρῆ χαρακτῆρα.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην, ξηρὰν ὅλως καὶ ἄγονον διὰ τοὺς συρμούς, διότι τὰ πάντα καὶ αὐτὴ ἡ γυναικίαν μεταίτης εὐρίσκοντο εἰς μεταβατικὴν κατάστασιν, δὲν θὰ ἦτο ἄτοπον, ἂν παρετίθετο καὶ ὑπόδειγμα τι ἐνδυμασίας καταλλήλου εἰς ἀποδημίαν. Ὡς τοιαύτη ἀξιοσέστατος εἶνε ἡ διὰ τῆς ἡμετέρας εἰκόνης παριστανομένη, ἥτις ἡμπορεῖ νὰ κατασκευασθῇ ἐκ φαίου μαλλίνου ὑφάσματος. Ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι καὶ πρὸ πάντων αἱ γυναῖκες δὲν δύνανται αἰωνίως νὰ ταξειδεύουν, ἀλλὰ δὲ φθάσωσι εἰς τὸ τέρμα τοῦ ταξιδίου των προθύμως σπεύδουσι νὰ ῥίψωσι μακρὰν των πάντα ὅσα ἀνακαλοῦν εἰς τὴν μνήμην των τὰς μεταώρους καὶ ταχείας ἐκείνας στιγμὰς τοῦ βίου των, ἃς ἔζησαν εἴτε ἐν τῇ ἀτμοπλοίᾳ εἴτε ἐν τῇ σιδηροδρομικῇ ὑμαχοστονίᾳ κτλ. Ὡραία ἐνδυμασία, κάλλιστα δυναμένη νὰ διαδεχθῇ τὴν ταξιδιωτικὴν, παρίσταται ἐν τῇ ἑτέρᾳ συρρικνῶν εἰκόνι, ὅπου καὶ διὰ μικρὰ κοράσια θελτικώτατον παρετίθεται ὑπόδειγμα.

Ὁ ἀγαθοεργὸς σύλλογος τῶν ἀμαξηλατῶν τοῦ Λονδίνου ἐτέλεσεν ἐσχάτως τὴν ἐπέτειον αὐτοῦ ἑορτὴν διὰ γεύματος, εἰς ὃ παρήσαν πολλοὶ

λόρδοι καὶ μέλη τῆς βουλῆς τῶν Κοινοτήτων. Θέσιν προέδρου κατεῖχεν ὁ λόρδος Χάμβδεν, πρῶτον πρόεδρος τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων, ὅστις ἐν τῇ ἐν εἰδεί προπόσεως ἀπαγγελθείσῃ προσλαλῶν τοῦ ἡγχιθῆ προόδου εἰς τὸν σωματεῖον καὶ ἐξύμνησε τὴν τιμιότητα τῶν λονδινέων ἀμαξηλατῶν. Κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος οὐχὶ ὀλιγώτερα τῶν 20,000 διαφόρων ἀντικειμένων ἐλησμονήθησαν ἐντὸς ἀμαξῶν, ἅτινα πάντα ἀπεδόθησαν εἰς τὴν ἀστυνομίαν. Μεταξὺ αὐτῶν εὐρίσκειτο ἐν ἀδαμαντοκόλλητον διάδημα ἀξίας 140 λιρῶν στερλινῶν καὶ ἐν κιβώτιον μετὰ πολυτίμων λίθων ἀξίας 750 λιρῶν

στερλινῶν. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀμαξηλατῶν ἐν Λονδίῳ συμποσοῦνται εἰς 40,000 περίπου.

Κατὰ τὰ τελευταῖα δώδεκα ἔτη ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Ἰρλανδίᾳ ἀνεπτύχθη ἐκτάκτως ἡ τηλεγραφικὴ συγκοινωνία. Ἐν ᾧ κατὰ τὸ ἔτος 1871 αἱ μὲν ἐπαρχίαι ἀπέστειλαν 5,300,000 τηλεγραφημάτων, τὸ δὲ Λονδίνον 2,900,000, ἡ Σκωτία 1,000,000 καὶ ἡ Ἰρλανδία 606,000, κατὰ τὸ 1883 τὸ ποσὸν τῶν τηλεγραφημάτων διὸ μὲν τὴν Ἀγγλίαν (τὰς ἐπαρχίας τῆς) ἀνῆλθεν εἰς 15,000,000, διὰ τὸ Λονδίνον δὲ εἰς 12,700,000, διὰ τὴν Σκωτίαν εἰς 3,300,000 καὶ διὰ τὴν Ἰρλανδίαν εἰς 2,000,000.

Ἡ ἡλικία τῶν τεσσάρων σπουδαιωτάτων ἀνδρῶν τῆς Γερμανίας ὁμοῦ λαμβανομένη ἀριθμεῖ 333 ἔτη. Καὶ ὁ μὲν κορυφαῖος τῶν ἱστοριογράφων Λεοπόλδος φὸν Ῥάνκε ἔχει ἡλικίαν 90 ἐτῶν, ὁ δὲ Αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος 88, ὁ στρατάρχης Μόλτικε δὲ 87 ἡλικίαν ἔχει καὶ ὁ αἰὼν του ἔτι 85 ἐτῶν